

Francesc Vila Rufas, Cesc, neix a Barcelona el 22 d'octubre de 1927, fill del dibuixant i il·lustrador Joan d'Ivori. La seva formació com a dibuixant periodista és plenament autodidacta.

Va publicar el seu primer dibuix en el número 1 —i únic— de la revista infantil *L'Estel*, l'any 1937, i va fer la seva primera exposició individual l'any 1943, a la Sala Rovira de Barcelona, amb dibuixos aquarell·lats sobre temes quotidians. Des del 1952 ha publicat diàriament un dibuix d'humor relacionat amb l'actualitat en diversos diaris de Barcelona: *Diario de Barcelona* (1952-1962), *Tele/Exprés* (1963-1968), *El Correo Catalán* (1968-1975), *Avui* (1976-1987) i *Diari de Barcelona* (1987-1989). Ha col·laborat amb els seus dibuixos d'actualitat en nombroses publicacions periòdiques de l'Estat espanyol: *Gaceta Ilustrada*, *Serra d'Or*, *Por Favor*, *Hermano Lobo*, *El Jueves*, *L'Hora*, *Cavall Fort*, *Momento*, *Magazines*, *Revista Musical Catalana*, *Nacional Show*. També ha publicat en revistes estrangeres: *Paris-Match*, *Punch*, *Harper's*, *Esquire*, *Playboy*, *Penthouse*, *Lui*, *Jours de France*, *Ici Paris*, *Le Rire*, *Constellation*, *Evergree*, *Everybodys*, *Lilliput*...

També en el món dels mitjans de comunicació ha treballat per anuncis de premsa i l'any 1900 va realitzar una sèrie de gags animats per ordinador per a televisió. L'any 1953 va editar i dirigir el setmanari d'humor *¡Tururuti!*, del qual en van sortir 17 números.

Fora de l'àmbit periodístic ha mantingut una activitat artística d'alt nivell, amb un treball constant en pintura i obra gràfica. Des del 1952 ha realitzat exposicions a Barcelona periòdicament cada dos o tres anys, i ha exposat també individualment en diverses ciutats de Catalunya i a Madrid, Granada, Sevilla, Caracas, Cincinnati i altres ciutats. Ha participat en nombroses exposicions col·lectives.

Té més d'una vintena de llibres publicats, dels quals la majoria són reculls dels seus dibuixos i alguns il·lustració del text d'altres autors.

És en possessió de nombroses distincions, entre les quals destaquen els premis Ciutat de Barcelona i Ynglada Guillot.

Cesc, 40 anys de periodisme

Exposa al Col·legi una mostra de treballs protagonitzats per informadors

—Jaume Fabre—

Francesc Vila Rufas, Cesc, ha exposat al Col·legi de Periodistes, del 14 de desembre al 7 de gener, una mostra dels dibuixos que al llarg de la seva carrera ha dedicat als mitjans de comunicació. Aquesta exposició d'acudits, que bàsicament tenen informadors com a protagonistes, va estar muntada a l'hotel FERIA Palace durant els tres dies del Segon Congrés de Periodistes Catalans. La curta durada i l'accés restringit que van marcar-la van aconsellar mantenir-la més temps en una sala pública.

Cesc és un ninotaire, un dibuixant, un pintor. I és també, per damunt d'aquestes definicions artístiques, un periodista indiscutible, un gran mestre de la ploma. No ha fet lletres amb la ploma, sinó dibuixos. De la mateixa manera que algú va inventar-se el terme fotoperiodista, caldria inventar ara una cosa com ara dibuperiodista i posar en Cesc al capdamunt de la llista. Si hi ha periodistes literaris i periodistes gràfics, i si d'aquests últims n'hi ha que s'expressen amb la fotografia i d'altres que ho fan amb el dibuix, Cesc ha de figurar-hi en lloc d'honor.

¿Qui gosarà dir que no és, sobretot, periodista un home que durant quasi 40 anys va ocupar cada dia un espai en un diari de Barcelona, i hi va comentar incisivament l'actualitat, al mateix temps que publicava cada set dies en un

setmanari barceloní? No és potser periodista aquell que ha patit amb rigor la censura en temps de dictadura, que ha hagut de practicar a voltes l'autocensura i que ha descobert les noves formes de censura del sistema democràtic? Què li falta per ser considerat periodista a qui ha editat i dirigit setmanaris, qui s'ha multiplicat per guanyar el pa amb diverses col·laboracions alhora, qui ha treballat per televisió quan aquest mitjà ha començat a trepitjar el terreny a la Galàxia Gutenberg?

Tanmateix, passa el mateix de sempre: els que li volen fer un honor li diuen artista en lloc de periodista, de la mateixa manera que inscriuen Montserrat Roig i Josep Pla al capítol dels escriptors i no en el dels periodistes. Ser periodista és encara, per a molts, un ofici de segona, i ser pintor o escriptor un art de primera. I si aquell que treballa amb la informació té bona ploma —per als mots o per als dibuixos, tant li fa— el pugen al pedestal dels artistes, com si deixar-lo en el camp de joc del periodisme fos un menyspreu.

Tots els qui hem tingut Cesc al costat bregant en el dia a dia de la lluita per la llibertat d'expressió, els qui sabem del seu compromís amb la denúncia de tot allò denunciabile, els qui l'hem vist sempre al peu del canó de l'actualitat, sabem que és periodista, un dels millors periodistes. ●

— **Durant 40 anys ha mantingut una secció diària en diferents diaris de Barcelona** —

